VIERDE JAARGANG
Nr 47

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts

5,00 FRS

« GEEN SPORT IS ZO BOEIEND ALS DE JACHT ONDER WATER !... » verklaart de tekenaar van « Het Spaanse Spook ».

(Zie blz. 3.)

NIET ZUUR KIJKEN

Zaagt ge ooit een bloemken in het veld
Op frisse stengel prijken,
Dat met zuur gezichtje naar
Zijn makkers stond te kijken ?

Zaagt ge ooit een vogelken in 't wild
Zijn daaglijks kruimpje pikken,
En met een tronie zuur en strak
Ten blauwen hemel blikken ?

Zaagt ge ooit een starretje in de nacht
Langs 't flikkrend halfrond varen,
En met een zuur en kregel oog
Op 't zilvren maantje staren ?

Waarom dan, gij, mijn jonge vriend,
Met blos en blonde lokken,
Waarom dan gij uw fris gelaat
Zo lelijk zuur getrokken ?

Schud gauw de muizenissen uit,
Zo die je hoofd verwarren !
Kom, kijk' reis vrolijk in het rond
Als bloemen, vogels, starren !

God blikt in al zijn schepselt jes
Zo vriendelijk op uw wegen :
Blikt gij Hem ook van uwe kant
Een beetje vriendelijk tegen.

G. JONCKBLOET.

GESCHENKEN

« Kuifje » schenkt aan zijn trouwe abonne's als Nieuwjaarspremie...

...welke ook de datum en de duur van hun abonnement wezen, een mooi boekje decalcomanies-Kuifje. Het wordt in de loop van de maand December verzonden.

12 tekeningen voor de abonnementen van 3 tot 6 maanden.

18 tekeningen voor de abonnementen van één jaar.

BEELDJES VAN KUIFJE EN BOBBIE

Prachtig gekleurd en onbreekbaar.

Worden franco thuis besteld tegen de storting van 55 frs. op P.C.R. 190.630 van **M.E.A. Bemelmans**, Emiel Duraylaan, 18, Brussel.

KUIFJE

Administratie, Redactie en Publiciteit : Lombaardstraat, 55 Brussel.

Uitgever-Bestuurder : R. LEBLANC.

Drukkerij : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel. — Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

ONZE BRIEVENBUS

Jan, Paul en Lieven Baisier, Geeraardsbergen. — Jullie briefje deed me veel plezier en ik dank jullie voor de bijdrage voor Kuifje's Kerstboom ! Dat is prachtig ! Voor het nummer werd gezorgd en ik hoop dat jullie 't goed ontvangen hebben. Beste groeten.

Willy Moreels, Melle. — Dit briefje is eigenlijk niet voor jou alleen bestemd, maar voor alle trouwe vrienden van het college, die ons zo ijverig namen van nieuwe leden en abonné's opzenden. Jullie vergeten gewoonlijk de bijdrage in de brief te sluiten of te storten en daardoor komt er soms vertraging in de zaken. Vergeet dus niet voor een nieuw lid of abonné direkt bij 't éérste schrijven alle nodige formaliteiten te vervullen. Dank bij voorbaat en een stevige handruk voor allen.

Godelieve Bruynooghe, Kortrijk. — Dank je voor je uitvoerige brief. Nu ken ik jullie tenminste een beetje beter en dat maakt de briefwisseling veel aangenamer. Ben je weer genezen en kun je terug naar school ? Ik wens je het beste en groet ook je grote zus en broer van harte.

André Verstreken, St. Lambrechts-Woluwe. — Het nummer 40, dat je me terug stuurde, heb ik goed ontvangen. Je mag je echter niet meer van blad vergissen hoor, want met dit exemplaar kunnen we nu niets meer doen, het is te erg beschadigd. Beste groeten.

Willy Moreels, Melle. — Heb je je wimpel ontvangen ? En hoe gaat het op school ? En met de club ? Graag vernam ik daarover weer eens wat van jou. Ik weet dat jij een ijverige propagandist bent en een trouw clublid. Hartelijk.

W. Marinus, Mechelen. — Ja, de machines werken toch niet altijd accuraat en 't was een lelijke grap die ze ons gespeeld hadden. Ik hoop, dat je 't tweede nummer en ditmaal het goede, ontvangen hebt.

Roger Baertsoen, St. Gillis. — Wel, wat denk je van de Renault ? Nog niet zo slecht he ! Ik wens je veel geluk met de

Prijsvraag. Het verheugt me dat je de verhalen nog steeds met zoveel spanning volgt en ze allen schoon vindt. Onze vriend E. Jacobs laat ons niet in de steek; hij werkt voor 't ogenblik aan een verhaal dat al de andere zal overtreffen. Een stevige handdruk.

De avonturen van een Jonge grijze kat

Tekst : JEANNE CAPPE — Tekeningen : R. DUQUESNE

« Verschrikt stoof ze weg en sprong op een harmonika die een lange schreeuw liet horen. De grijze kat zocht dan bescherming in het groot vliegtuig, maar de piloot riep: « Ik neem alleen sportieve passa- » giers mee en als het past ook een » kat, maar dan een doodgewone, » normale kat ! »

» De jonge kat kreeg hoe langer hoe meer schrik en liep naar de voedingswaren... Ze zag de emmer marmelade niet staan en dat werd een echt drama ! Nu kreeg een kleine negerpop toch medelijden en wilde de grijze kat helpen. Deze hield echter niet van water...

» Voor 't ogenblik weet de jonge grijze-kat niet meer of ze mooi of lelijk is, ze weet echter dat ze zich belachelijk heeft aangesteld en iedereen gelachen heeft om haar ongelukkig avontuur. » Zwarte Piet kon zich niet inhouden; hij schokte van 't lachen en de poppen repten zich naar hun plaats zonder zelfs hun handen te wassen.

De volgende morgen zei Zwarte Piet aan de inspecteurs : « Ik ken de schuldige ! Ga maar eens kijken naar de afdeling der albums. » Om de waarheid te zeggen moeten we hieraan toevoegen, dat de inspecteurs er niets van begrepen en de zaak klasseerden. Het hele verhaal kwam ook Sinterklaas ter ore en hij heeft er hartelijk om gelachen ! Nu kennen jullie het verhaal ook en kunnen het weer verder vertellen...

Einde.

ANGS de uitstalramen van de sportwinkels wordt onze aandacht getrokken door allerlei eigenaardige voorwerpen : gummivinnen, duikersbrillen en harpoenen. Dit materiaal wordt gebruikt bij de nieuwste sport, die vooral aan de Middellandse Zeekusten furore maakt. Zoals onze lezers reeds weten heeft onze tekenaar Willy Vandersteen onlangs een reis ondernomen naar Zuid-Frankrijk om er die sport en het onderwaterlandschap te bestuderen. We hebben hem gevraagd ons een en ander te vertellen over deze moderne visvangst.

DE UITRUSTING.

Alvorens met de harpoen op jacht te gaan, zo verteldе Willy Vandersteen, trekt men met zijn gummivinnen en duikersbril op verkenning. De gummivinnen zijn ongeveer 40 centimeter lang. Ze worden als sloefen aangetrokken en stellen een zwemmer in de mogelijkheid zich snel en gemakkelijk onder water te verplaatsen. Je moet er rekening mee houden, dat een beginneling slechts een halve minuut onder water kan blijven. De geoefende zwemmers brengen het tot één minuut en beroepsduikers blijven twee tot drie minuten in het rijk van Neptunus. Ervaren jagers, die nog langer willen duiken, gebruiken een speciaal zuurstofapparaat, dat bestaat uit één, twee of drie aluminiumflessen met zuurstof die als een ransel op de rug gedragen worden. Elke fles bevat vijf liter lucht. Zo'n toestel weegt 6,500 kilogram. Aan elke fles is een kraantje bevestigd, dat de luchttoevoer regelt die langs gummibuizen naar de mond gebracht wordt. Het toestel doet onvermijdelijk aan een gasmasker denken.

Met zo'n zuurstofapparaat, dat in 1943 door de Franse luitenant ter zee Cousteau uitgevonden werd, kan men, naar gelang de diepte waarop men zich beweegt, een kwartuur tot één uur onder water blijven ! Men kan zich gemakkelijk voorstellen dat dit toestel de mogelijkheden van de onderwatersport en de zeebodemverkenning aanzienlijk verruimd heeft.

— En de duikersbril, meneer Vandersteen, hoe ziet die er uit ?

— Wel, dat is een geelkleurig, ovaal glas dat in een gummimasker gevat zit en met een gummiriempje aan het hoofd bevestigd wordt. Het masker omsluit de ogen en de neus. De kleine luchtruimte tussen de ogen en het filterglas, stellen de zwemmer in de Middellandse Zee in staat om 10 tot 15 meter ver onder water te zien en het feeërlek maritiem landschap te bewonderen; zijn flora en fauna te bestuderen.

— Je zei daareven, dat ook de neus in de brilmonture gevat wordt. Hoe ademt een gewone zwemmer dan ?

— Wanneer men een kleine duikeling van 15 tot 30 sekonden maakt, dan ademt men eerst zijn longen vol om de nodige zuurstofreserve te hebben, net zoals een zwemmer bij ons die zich in een zwemdok, in de vaart of in de Schelde gaat oefenen.

De Fransen hebben echter een eenvoudig apparaat uitgevonden, dat de onderwaterjagers toelaat met hun gelaat onder water te drijven aan de oppervlakte om het gaan en komen der visscholen te bespieden en het gepast ogenblik af te wachten om hun slag te slaan. Dit toestel is een 40 centimeter lange buis uit een zeer licht metaal. Aan het ene uiteinde zit een gummimondstuk bevestigd, dat men tussen het tandvlees en de lippen steekt, aan het andere uiteinde een buisje met luchtklep die juist boven het water uitsteekt, zoals de periscoop van een duikboot.

Wanneer men van die drie dingen : gummivinnen, duikersbril en luchtbuis, voorzien is, dan kan men op verkenning gaan in het rijk van Neptunus.

DE HARPOENEN.

— En de onderzeese geweren, die door de jagers gebruikt worden, hoe zien die er uit, meneer Vandersteen ?

— De eerste onderwaterjagers trokken er een tiental jaren geleden op uit gewapend met een gewone drietand. Ze vielen Neptunus aan met zijn eigen wapen !

Daarna kwamen de eerste harpoenen in de mode ; lansen uit duralyminium van ongeveer 1,50 tot 2,50 meter, met weerbaken die zich door het tegenspartelen van de getroffenen openen. Die harpoenen werden weggeslingerd door een of meerdere zware elastieken. Een tijd later lanceerde men de onderwatergeweren met krachtige veren en nu kan men zich overal een ultramodern Amerikaans geweer aanschaffen, dat een vindingrijke combinatie is van elastieken en veren, die de harpoen van vier tot zeven meter ver wegslingeren.

— En dan moet men zeker achter de getroffen vis zwemmen ?

— Neen, vriend, want zoals je op de illustratie (die op onze voorpagina verschijnt) kunt zien, blijft de schicht met een sterke draad verbonden aan het geweer. De draad zit voor het schot op een klein rolletje gedraad, dat zich bij de haan van het geweer bevindt.

Wanneer het schot afgaat, rolt de draad zich bliksemsnel af. Daarna kan men hem met een molentje opwinden en de vis naar zich toehalen, net als de snoek- en de palingvissers in onze vaarten en rieviеren dit doen.

Er bestaan ook nog onderwaterpistolen. Dat zijn geweren van kleiner formaat (ongeveer 70 centimeter), met schichten van een twintigtal centimeter die een drietal meter ver geslingerd worden. Dit wapen is vooral nuttig voor het jagen van de vissen die zich tussen de rotsen verschuilen, waar men met een groot geweer niet bij kan.

De grote moeilijkheid, zowel van de geweren als van de pistolen, is echter het herladen. Men moet de veren telkens weer opspannen en ik kan je verzekeren dat het geen klein bier is, die dubbele of driedubbele elastieken en veren te spannen.» Er zijn maar weinig onderzeejagers die het onder water kunnen. De meesten zien zich verplicht naar de oppervlakte of zelfs naar de oever te zwemmen. Men heeft er nu weer wat op gevonden : tweelopen, dat zijn geweren, die met twee harpoenen geladen zijn, en dus meer kans op slagen geven. Die heb ik echter niet gebruikt en kan dus niet over hun bruikbaarheid oordelen.

DE BUIT.

— Op welke vissen wordt er daar langs de Azurenkust gejaagd, meneer Vandersteen ?

— Er zijn verschillende vissoorten waarop de jagers gesteld zijn om de fijne smaak van de beestjes.

Daar is vooreerst de « loup » of « loubas », een specimen die op onze « perche » gelijkt en van 60 centimeter tot één meter is. Verder is men ook tuk op de rog die er veelvuldig voorkomt en doorgaans een tiental kilogram weegt. Een rog zien zwemmen is een echt plezier ! Een der vervaarlijkste bewoners van het Azurenwaterrijk is de « mérou » ofte « serran géant ». Dit beest heeft een zware kop met schrikwekkende, uitpuilende ogen, een grote muil en vele haaktanden. Die « mérou » is de « bull-dog » van het onderwatervolk. Hij bereikt soms twee meter, weegt een dertigtal kilogram en is zeer lenig, krachtig en wreed. Zijn vlees wordt als het lekkerste aanzien van alle Middellandse zeevissen.

Gevaarlijker dan de « mérou » zijn de « vive » die een zeer pijnlijk vergift in zijn stekels heeft en de « pastenague », een rog met vergiftige angel, vol tandjes. Het beest slingert zijn angel als een zweep, en wee de visser die « gegeseld » wordt ! Een der curiositeiten is de « torpille » of electrische rog. Dit viske verlamt de vissen waarmee het zich voedt. Een nadere kennismaking is niet aan te raden, want het bezit een electrische lading die groot genoeg is om arm of been te verlammen !...

Ik zou je nog over veel andere vissen uit de streek van Monaco, Menton en Saint-Jean-du-Cap-Ferrat willen vertellen en ik heb er veel horen over spreken door de onderwatersportkampioenen. Er zijn daar ontelbare soorten, die ieder hun eigen kleur, vorm en gewoonten hebben. Te veel om op te sommen...

— Heb ik niet gehoord, meneer Vandersteen, dat Suske en Wiske en Lambik er binnenkort heentrekken ?...

— Sssst !!! zei meneer Vandersteen, Sssst !!!

Johan de BRABANDER.

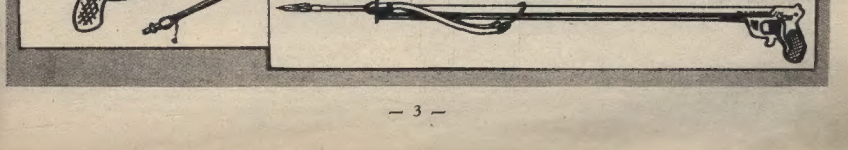

Onderwatergeweer.

Harpoen-geweer.

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Don Quichotte en zijn knecht Sancho beleven een nacht vol angst. De volgende morgen gaan ze weer op weg en zien in de verte een ruiter afkomen wiens helm schittert als zuiver goud...

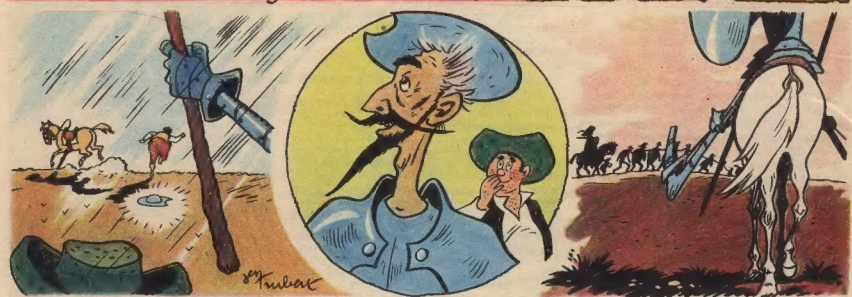

« Die man draagt zonder twijfel het hoofddeksel van Mambrin en ik heb gezworen me daarvan meester te maken ! » Bij deze woorden geeft Don Quichotte zijn paard de teugels en stormt vooruit. « Verdedig je, of geef je over ! » schreeuwt hij de man toe die geheel van streek is en zijn heil zoekt in de vlucht. In zijn haast verliest hij z'n helm. Don Quichotte beveelt Sancho hem op te rapen... « Ja, dat is waarlijk de helm van Mambrin » schreeuwt de ridder, zet hem dadelijk op 't hoofd en waant zich hiermee onoverwinnelijk. « Je had beter gedaan het paard van de man te nemen, dat ware veel nuttiger geweest ! » zegt Sancho droogweg. Daar duiken opeens een tiental geketende gevangen op die door enkele soldaten naar de galeien gebracht worden. « Wat ? Is onze koning zo wreed ? » — « Jamaar die zullen wel iets uitgestoken hebben ! » — « Wat ze ook op hun kerfstok mogen hebben, ze gaan niet uit eigen vrije wil naar die galeien ! »

De ridder gaat naar de gevangenen en ondervraagt hen. « Men heeft mij veroordeeld, maar ik ben onschuldig », zegt de eerste. « Ik had geen tien dukaten om mijn onthijt te betalen en daarom moet ik nu vijf jaar lang als slaaf gaan roeien », antwoordt een andere. Allen hebben ze uitvluchten en zijn ze onschuldig... Don Quichotte gaat naar de leider van de groep en beveelt « die arme ongelukkigen op staande voet vrij te laten ! » — « Je gekscheert », antwoordt de hoofdman. « Het is me heilige ernst en jij bent een schelm en een nietdeug ! » Don Quichottee stormt zo heftig op de man toe, dat deze omver valt. De soldaten springen dadelijk toe om hun chef te verdedigen. De gevangenen maken van deze ogenblikken gebruik om zich van hun ketenen te bevrijden en de vlucht te nemen. De soldaten zetten de achtervolging in, maar te laat ! De gevangenen zijn in de meerderheid en de soldaten geven het weldra op.

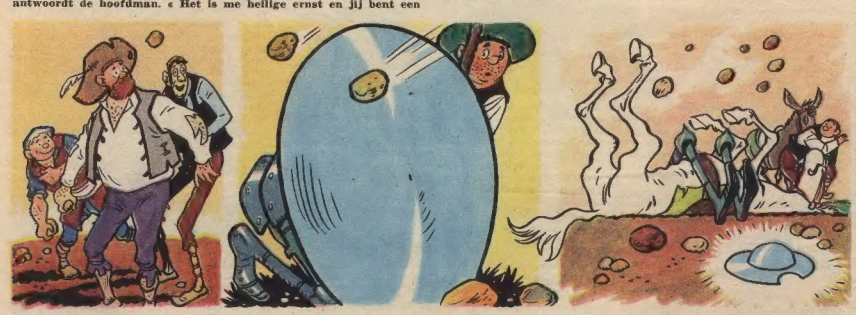

« Vrienden, ik heb jullie gered. Ik ben er van overtuigd, dat jullie geen ondankbaren zijn en dat jullie uit erkentelijkheid van nu af eerlijk zullen zijn ! » Zo sprreckt Don Quichotte tot de bevrijde boeven. Een van hen neemt het woord : « Vermits we nu vrij zijn zullen we je raad indachtig zijn en van onze vrijheid profiteren ! » De bandiet neemt een steen en gooit hem in de richting van Don Quichotte. De anderen volgen zijn voorbeeld en het regent weldra stenen. Onze ridder verschuilt zich achter zijn schild en roept : « De deugd der eerlijke lieden is hun weldoener erkentelijk te zijn ! » Doch zijn stem gaat verloren in de woeste kreten der bandieten. Don Quichotte moet wijken. Hij stoot ongelukkig hard tegen zijn paard, dat juist achter hem staat. Rossinante valt en sleurt de ridder mee. De boeven moeten hun buik vasthouden van 't lachen. Ze gooien nog een paar stenen en verdwijnen dan aan de horizon. De edelmoedige ridder blijft hoofdschuddend achter...

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

WELDRA KOMEN SUSKE EN WISKE AAN DE GROTE MARKT, DIE VOOR DE GELEGENHEID MET PEKTONNEN VERLICHT IS. MET HUN VALSE UITNODIGING GERAKEN ZE ONGEHINDERD IN HET STADHUIS

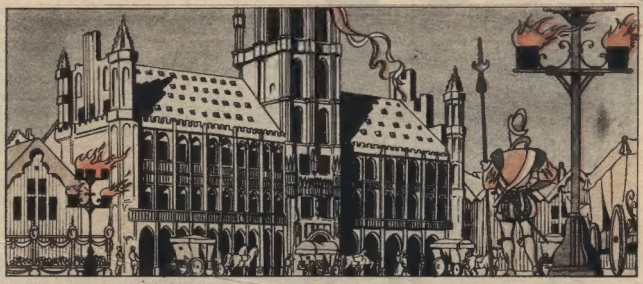

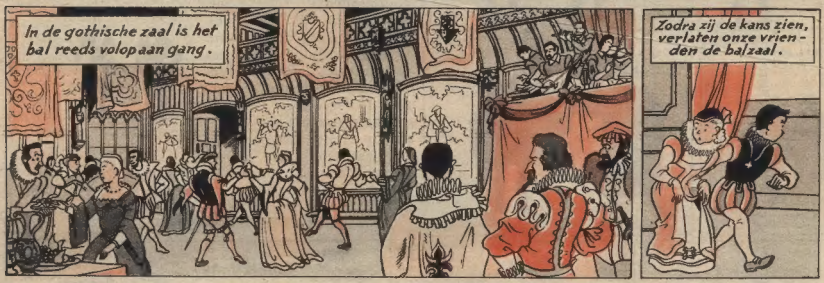

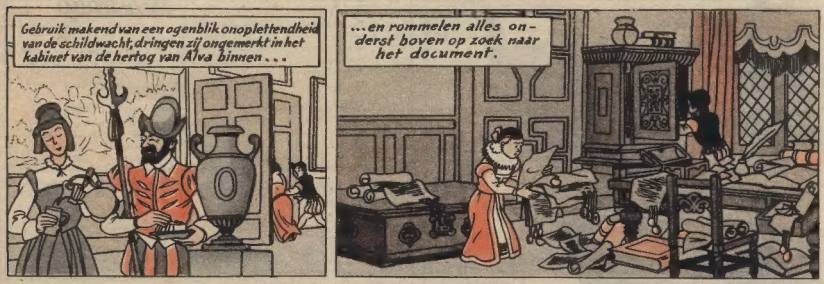

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

EEN GOEIE SIGAAR

Een prachtig geschenk !

DE ZONNETEMPEL

door
HERGE.

Ken je nog het verhaal van de bewogen Peruviaanse reis ?

Kuifje, kapitein Haddock en hun jonge gids Zorrino waren op zoek naar professor Zonnebloem, die door de laatste Inca's ontvoerd werd.

In gezelschap van de trouwe Bobbie rukten onze drie reizigers door de sneeuwbergen van de Cordilleras de los Andes, ze trokken door het oerwoud, ontsnapten aan beren, tapirs en kaaimannen, kwamen heelhuids door een treinontsporing en een verschrikkelijke lawine om eindelijk in de Zonnetempel te geraken. Daar vielen ze in handen van de Inca's, die in het Peruviaans geborgte verborgen leven. Tot de brandstapel veroordeeld om dit geheim ontdekt te hebben, werden onze vrienden op het laatste ogenblik gered... dank zij de scherpzinnigheid van Kuifje.

De wereldpers erkent eenstemmig de waarde der Kuifjesalbums (*De Linie*, Amsterdam, 20 Mei 1949; *Times Literary Supplement*, Londen, 15 Juli 1949; *Livres et Lectures*, Parijs, Juni 1948; *Notre Temps*, Montréal, 18 December, 1948).

Aan de ouders hoeven wij niet te zeggen dat geen enkel geschenk met zoveel vreugde aanvaard wordt.

DE ZONNETEMPEL.

Zullen de detektieven Kuifje weervinden ?

JEAN-LOUIS BARRAULT

Jean-Louis Barrault is negen en dertig jaar oud en aan zijn intelligent en gevoelig gezicht kan men zien, dat hij een van die artisten is, die slechts leven voor hun kunst.

Hij is thans een der geliefde sterren van het witte doek, doch hij maakte zijn debuut, zoals vele andere Franse filmsterren, als toneelspeler. Jarenlang heeft hij hard gewerkt zonder er iets mee te verdienen, want het is algemeen gekend, dat Jean-Louis Barrault zo arm was als een kerkmuis. Een kleine anekdote zal jullie dit bewijzen. Op een goeie keer werd hij aangeduid voor een rol in het stuk « Volpone ». Het eerste bedrijf van dit stuk speelt in de kamer van de rijke « Volpone » en tijdens de repetities bleef het bed van Volpone, gemakkelijkheidshalve, op de scène staan. Daar een hotelkamer voor Jean-Louis Barrault te duur was, sliep hij iedere avond in het bed van Volpone, nadat hij de planken van het toneel netjes had schoongeveegd. Dat hoorde nu eenmaal ook bij zijn werk en hij vond het niet te min.

Een tijdje later had hij het plan opgevat zelf een toneelstuk in mekaar te zetten, doch daarvoor had hij geld nodig. Om dit te verdienen ging hij naar de film. Hij had de cinema tot dan toe misprezen en beschouwde de film als « minderwaardig toneel ». Dit werd echter langzamerhand anders en thans is de film zijn eerste en voornaamste bezigheid.

Verschillende van mijn lezers hebben de film « D'homme à homme » gezien en hebben dan ook Jean-Louis Barrault kunnen bewonderen in de hoofdrol. Hij legde in zijn Henri Dunant al de grootmenseilijkheid, de goedheid en de volharding welke de echte Dunant tijdens zijn leven kenmerkten.

J.-L. Barrault.
(Foto Harcourt.)

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Prins Hassan en Kaddoer hebben dezelfde droom : een grijsaard verplicht hen naar Bassorah te gaan, wat ze dan ook doen. De khan Timoer achtervolgt hen...

Uitgeput laten Kaddoer en Hassan zich vallen in een hoek van de schuilplaats der pelgrims...

Op hetzelfde ogenblik komt de khan buiten en ziet onze twee vrienden.

Hassan en Kaddoer slapen en weten niet dadelijk wat er hen overkomt...

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, te zoeken waarvan men sedert weken geen nieuws meer heeft. Vol onrust organiseren pater Ravennes en Pierre de Lursac een hulpexpeditie. Na enkele dagen bereiken ze het onmetelijke woud. Hier ontdekt pater Ravennes planten en dieren uit het voorhistorisch tijdperk en zien ze vreemde halfbeesten met rood haar voorbij trekken.

EN ze trokken altijd maar verder. De vermoeienis begon zwaar op hen te wegen; als slaapwandelaars liepen ze voort; hun gebaren en hun stappen waren nog slechts een reeks reflexbewegingen. De duisternis werd minder dicht; een vaag licht begon tussen het lover door te schemeren. Op een open plek hieven z'j het hoofd : badend in een dampkring ontwaarden zij een roodachtige maan die door de hemel waarde. Enige minuten later hielden zij halt. Ze waren aan de zoom van het woud. Voor hen strekte zich een strook grond uit met struikgewas; het terrein klom zachtjes om uit te lopen op een donkere lijn, op iets als een steunmuur. Daarboven, tot op halve hoogte van de rots verschenen een onregelmatige massa van gebouwen. Tegen de grijze lucht tekenden zich de daken af met hun grillige vormen; hoger nog, scherp afgetekend de spitse vormen van vier torens in tiaarvorm.

— De tempel, fluisterde Pierre.

Zonder hem antwoord te geven stapte de priester verder. Glijdend van de ene struik naar de andere klommen zij in de richting van de gebouwen, bereikten een soort eng en lang platform. Voor hen, in de dichte schaduw, verhief zich een massa rotsblokken.

Pater Ravennes hief het hoofd op; de daken leken ver afgelegen, heel hoog in de lucht boven hem.

— Laten we rust nemen tot aan de morgen, ried hij aan en zette zich neer.

Pierre stemde er mee in. Moeheid, een onmetelijke moeheid maakte zich van hem meester, verlamde al zijn ledematen. Hij vleide zich neer op de grond, strekte zich naast de missionaris uit.

Een ogenblik nog bleven zijn gedachten levendig, bouwde hij plannen voor de ontvoering van Wanda.

De tempel, in wier schaduw zij nu lagen, scheen verlaten : niet het minste geluid, niet het minste licht. De maan ging schuil achter een wolkendek; het was nu volslagen duister.

Het gekrijs van een vogel gindes ergens in het woud verbrak de stilte; dan viel een koude nevel uit de vale lucht neer.

Overmand door de vermoeienis was Pierre ingedompeld. De priester boog zich over hem. In mekaar gekronkeld, het aangezicht vertrokken, droomde de jonge man luidop; zijn onsamenhangende woorden, zowel als zijn hijgende ademhaling, verteldeu zijn nachtmerrie. Doorheen zijn koortsig brein vermengden zich herinneringen, uiteenlopende beelden, in zijn geheugen opgehoopt sinds zijn aankomst op de post en in de loop van hun tocht, met de door pater Ravennes opgeroepen visies : het Gondwana vasteland en zijn verdwenen fauna, de voorhistorische dierenwereld, de reuze-bomen uit Afrika, Australië, Amerika, de aurochs, de dood van Ngur en Pat, het fantastische beeld van de tempel, de toverheksen, Jieng, de mammouths : dit alles vormde een vreemdsoortig kluwen, als een razende dans van beelden rondom een duidelijk beeld : Wanda.

De missionaris dacht er een ogenblik aan hem te wekken om hem uit die kwelling te verlossen.

Hij schudde echter het hoofd en mompelde:

— Het zou niet veel baten. Wij kunnen niets anders doen dan geduld oefenen. En hoe gejaagd ook zijn slaap moge weze, hij zal er toch wat verkwikking in vinden.

Nadenkend bekeek hij de sombere massa van de gebouwen die zich in de duisternis verhieven. De koude deed hem rillen: hij stond op, liep even over en weer over het platform. Dan kwam hij weer tot bij de Lursac, leunde tegen een rots, nam zijn rozenkrans en begon traag en ingetogen te bidden.

De daken tekenden zich af tegen de grauwe hemel.

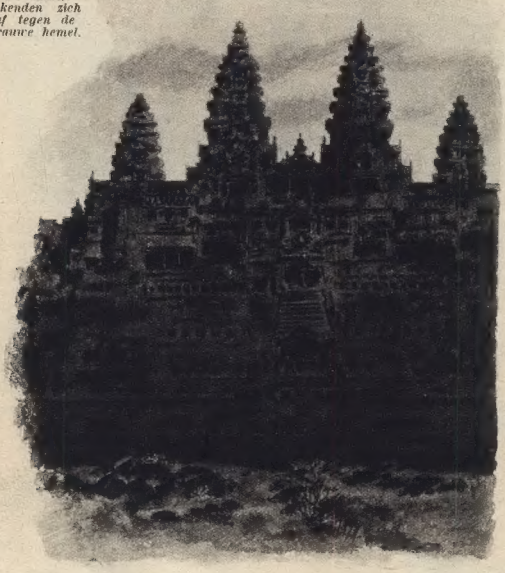

XX

De dageraad wekte Pierre op ruwe wijze. Hij huiverde, keek met ledige ogen rondom zich naar het landschap; toen herinnerde hij zich plots alles, en stond op. Zijn ogen zochten pater Ravennes, maar vonden hem niet.

Angstig reeds riep hij :

— Ravennes...

— Hierlangs, kom bij me.

Hij keek in de richting van de stem en ontdekte de priester die verborgen tussen de twee rotsen, op een twintigtal meter links hem teken deed. Vlug sloop de jonge man tot hij hem, en hurkte naast hem neer.

De missionaris verklaarde :

— Wij zitten op de voet van de tempel. Keer u wat naar rechts... ja, zo... Wij konden waarlijk geen betere uitkijkpost wensen... En nu zwijgen en kijken...

Pierre vroeg :

— Heeft niets bewogen?

— Niets, zei de pater.

Voorzichtig hief Pierre het hoofd, onderzocht het landschap. De dag rees. Een vale, triestige dag, zware mist die zich slechts langzaam optrok. Naar gelang hij optrok, ontwaarde men het uiteinde van de spleet. Eerst verscheen de rotsmassa, waarop de tempel was gebouwd; reusachtige rotsblokken lagen daar op mekaar opgestapeld, klommen ten hemel op, kwamen aan beide kanten tegen de wanden van de spleet die ze helemaal afsloten. De spleet was hier inderdaad nog slechts ongeveer honderd meter breed, met aan beide zijden duizelingwekkende muren. Uit die chaotische opeenstapeling rezen de fundamenten van de tempel op; zij schenen er zich aan vast te klampen, er zich mee te vermengen, zodanig dat Lursac bij wijlen niet meer kon onderscheiden waar de rots en waar de fundamenten begonnen.

(Wordt voortgezet.)

Hoe Wordt men Piloot

AFBEELDING I.

Het opstijgen van een vliegtuig moet geleidelijk en zonder horten of stoten gebeuren. Is de motor zwak, stijgt het toestel langzaam, is de motor sterk, dan gaat het vlugger en steiler naar omhoog. Wanneer de lijn van de stuurkabine steeds boven de lijn van de horizon ligt, vliegt het toestel in goede positie.

AFBEELDING II.

De horizontale vlucht is niet zo ingewikkeld. Stuurstang en stuurpedaal staan praktisch in ruststand. We mogen echter niet vergeten, dat er rond het vliegtuig voortdurend luchtstromingen en wolken zijn — wat we reeds geleerd hebben — zodat de piloot de stand van zijn machine voortdurend moet verbeteren en bochten moet maken om luchtstromingen of wolken te ontwijken.

De bochten, die de piloot maakt, zijn lang en plat of kort en scherp. De eersten vereisen geen speciale manœuvres, buiten de verandering van het stuurpedaal al naar gelang de richting van de bochten.

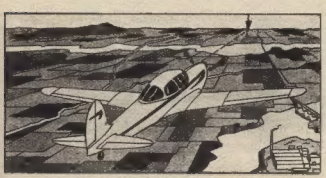

Lijn der stuurkabine en lijn van de horizon.

De korte bochten vragen meer behendigheid, want het toestel maakt hierdoor sterke hellingen. Inderdaad. Voor een lange bocht blijft het draagvlak van het vliegtuig hetzelfde en effent de actie van de zwaartekracht. Maakt de piloot een korte bocht, zelfs indien hij het toestel in horizontale lijn houdt, slipt het naar de binnenkant van de bocht.

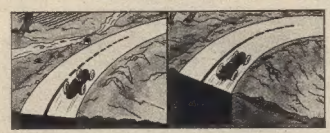

Grote bocht — Kleine bocht.

AFBEELDING III.

Een vliegtuig mag noch glijden, noch slippen, doch moet een regelmatige lijn volgen. Wanneer de piloot zijn toestel doet wiegen, vertoont dit een neiging tot vallen, daar de draagoppervlakte van het vliegtuig niet meer in verhouding is tot de zwaartekracht. Op het ogenblik nu, dat de piloot zijn bocht neemt, treedt er een andere kracht in werking, die het uitglijden en slippen voorkomt, nl. de middelpuntvliedende kracht.

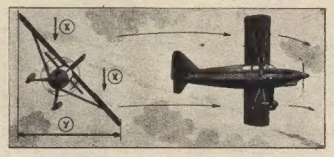

X : Zwaartekracht — Y : Draagoppervlakte.

AFBEELDING IV.

Jullie hebben al wel opgemerkt, dat de motocyclisten, wanneer ze een scherpe bocht maken, sterk opzij buigen. Hoe korter de bocht, hoe schuiner de cyclist zijn moto houdt. Hij doet dit eenvoudig om het gewicht van zijn moto naar de binnenkant van de bocht te leggen. Het is daarom ook, dat de banen van auto- en cyclodromes, waar wedstrijden met zeer hoge snelheden betwist worden, heel korte bochten hebben. De chauffeurs kunnen hier op volle toeren in de bochten zwaaien zonder dat het toestel slipt.

De volgende maal bespreken we de juiste manier om korte bochten te maken met een vliegtuig.

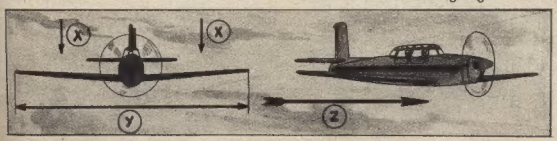

X : Zwaartekracht - Y : Draagoppervlakte van 't vliegtuig - Z : Richting van het slippen.

KAPITEIN HADDOCK VERTELT

KEN JE DE OORSPRONG VAN DE VERSIERDE ACHTERSTEVEN ?

NATUURLIJK bedoelt men daarmee het achtergedeelte van het schip, zoals met de voorsteven het voorgedeelte. Met die bepaling kan men het stellen, althans wat de moderne schepen betreft. Ik neem echter de gelegenheid te baat om jullie een aantal dingen te verklaren, vooral voor diegenen onder jullie die zich bezig houden met het modeleren van oude boten.

Ten tijde van het zeilen, logeerden op de oorlogsschepen honderden matrozen van alle specialiteiten in het tussendek over de hele lengte van het schip. Ik heb jullie dat vroeger reeds uiteengezet hoe zij hun spullen bij elkaar zetten tussen de kanons. In de handelsvloot daarentegen, waar het tussendek ingenomen werd door de goederen, huisden de matrozen, die veel minder talrijk waren enkel in de voorsteven. De officieren namen de achtersteven in beslag.

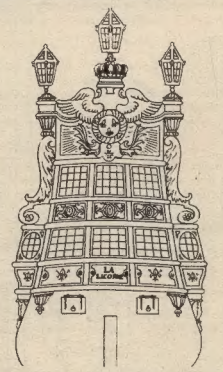

Gezien die officieren meestal rijke en adellijke lui waren, vonden zij hun appartementen nooit fijn en weelderig genoeg naar hun zin. Hun afmetingen en versiering gingen steeds crescendo, zodat het op de duur kolosale gebouwen werden. De mooiste onder hen trof men aan onder Lodewijk XIV. Het befaamde admiraal-schip, de « Soleil Royal », was het meesterstuk.

Een of twee balkons liepen door heel dit kasteel, der hoogte van de voornaamste dekken; een soort raam-deuren met gekleurde ruiten verleenden er toegang toe. Boven die balkons stond een reusachtig paneel met een gebeeldhouwd allegorisch motief, en bovendien verguld, en daarboven monumentale lantaarns.

Op het uiteinde van elk balkon stonden kleine vooruitstekende vertrekjes, ongeveer driehoekig van vorm. Die W.-C.'s — want daar werden die van de officieren geïnstalleerd — hingen dus boven het water.

Onder het eerste balkon is de achtersteven helemaal vlak. Aan beide kanten van het roer nochtans was er een vierkante opening. Dat waren twee geschutspoorten, net als alle andere ; meestal noemde men die de jachtpoorten. Zekere zeevaart-geschiedkundigen beweren dat die benaming verkeerd is, en dat men ze ballastpoorten moet noemen. Die openingen, beweren zij, waren gemaakt om het geschut van het eerste dak, dat het zwaarste is, aan boord te hijsen, wat langs de luikgaten niet zou gelukt zijn; vandaar hun naam. Natuurlijk plaatste de kapitein van een vaartuig dat voor een vijand moest vluchten aan die twee openingen ook geschut; zo noemde men die ook jacht- of vluchtpoorten.

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje DOOR HERGÉ

Legrand staat op 't punt te starten als hij door een verdovingsmiddel in slaap wordt gedaan. Jo en Jetje besluiten hun vader te vervangen...

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

De zoon van de emir werd ontvoerd. Kuifje heeft gezworen hem weer te vinden en is binnengedrongen in het huis van prof. Smith. Deze laatste verschijnt plots. .

(Wordt voortgezet.)

— U schrijft nog steeds sprookjes, mijnheer Coolen ?

— Ja. Ik werk aan de voltooiing van mijn sprookjescyclus die uit honderd sprookjes zal bestaan en in drie delen van elk ongeveer 400 bladzijden zullen gepubliceerd worden onder de titel « Sprookjes uit alle landen ». Het eerste deel is reeds in 1941 verschenen.

— Ik heb gehoord dat het een groot sukses gekend heeft. De twee volgende delen zullen ongetwijfeld ook een even gunstig onthaal krijgen. U schijnt zich tijdens de laatste jaren speciaal op de studie van het sprookje toe te leggen, vermits u ook nog Andersen inleidde en vertaalde en er onlangs nog een bundel « Sprookjes voor grote mensen » van uw hand verscheen. Dat doet sommige lezers weer naar een nieuwe roman verlangen. Zullen die ook hun gading krijgen ?

— Dat denk ik wel, want ik hoop van ganser harte het levensverhaal van de eigenaardige Brabantse schilder Jeroen Bosch te schrijven.

HOE MEN SCHRIJVER WORDT.

— De ouders van onze lezers zullen dat nieuws zeker met genoegen vernemen. Maar mag ik u nu vragen in naam van mijn jongere vrienden — waaronder er een heel stel zijn die er van dromen ook een groot schrijver te worden — hoe u aan 't schrijven geraakt zijt ?

— De zin voor het vertellen heeft mijn moeder me bijgebracht want zij kon beter dan wie ook tijdens de lange winteravonden geheimzinnige verhalen vertellen in onze keuken. Zij deed het zo goed dat ik alles voor mijn ogen zag gebeuren en zelf meemaakte. Later heb ik onze gebuur Dr. Ouwerling leren kennen. Die liet me de werken van Hendrik Conscience lezen en toonde me vol eerbied het portret van deze Vlaamse auteur dat zijn studeerkamer versierde. Hij heeft me beloofd dat ik het portret later zou krijgen. Het is echter verloren geraakt, maar ik heb er toch een hangen in mijn werkkamer. Kom maar eens mee. Ik zal het u tonen. Mijn broer heeft het toevallig in Parijs ontdekt en voor mij meegebracht. Ik heb dat geschenk met vreugde aanvaard en er een mooie lijst voor laten maken uit het hout van een fruitboom.

En Antoon Coolen nam me mee om zijn schat te gaan bewonderen. Ik moest toch zijn bibliotheek eens toekijken. Met fierheid toonde Coolen me al de werken van Stijn Streuvels.

— Streuvels is voor mij een openbaring geweest, bekende de auteur van « Peelwerkers ». In de mensen van Streuvels herkende ik mijn eigen omgeving. Streuvels schreef over zijn « Fransmans » en ik kende onze « Pruisen », de landarbeiders die voor de seizoenarbeid naar Duitsland trokken. Na de lektuur van Streuvels'boeken, stond ik er verwonderd over dat men over de gewone mensen en dingen rondom zich verhalen kon schrijven. En onder het impuls van Dr. Ouwerling zette ik me ook aan 't werk. Voortdurend raadde mijn geleerde vriend me aan : schrijf toch over Brabant, over ons volk en over de Peel. En om die beter te leren kennen nam hij me mee op zijn lange wandelingen door de streek. Uit die kontakten met het werk van Conscience en Streuvels en ook dat van de gebroeders Snieders en onze boeren uit de Peel zijn mijn romans en novellen gegroeid : « Lentebloesem », « De Rauwe Grond », « Hun grond verwaait », « De Herberg in 't Misverstand », « De kinderen van ons volk » en het vervolg « De schone Voleinding ».

— Al die boeken zullen zeker vroeg of laat door onze lezers ter hand genomen worden. Mag ik u eens vragen hoelang u aan een boek werkt ?

OP ENKELE DAGEN TIJD.

— De tijd die het schrijven van een boek vereist, varieert tussen enkele dagen en enkele jaren. Zo schreef ik « Peelwerkers » tijdens een vacantie op twaalf dagen tijd. Aan « Dorp aan de Rivier », werkte ik gedurende vijf weken, « Kinderen van ons Volk » en « De Goede Moordenaar » vroegen me een jaar en « De Herberg in 't Misverstand » anderhalf jaar.

— Uw literaire arbeid neemt u voorzeker geheel in beslag, mijnheer Coolen ?

— Ja. Sinds enkele jaren kan ik me volledig aan mijn letterkundig werk wijden. Vroeger was ik als journalist verbonden aan Brabantse dagbladen. Ik schrijf nu echter alleen wanneer ik er werkelijk genoegen aan beleef. Zohaast dat niet meer het geval is, dan hou ik er eenvoudig mee op...

— U zult toch wel de gelegenheid vinden eens speciaal voor « KUIFJE » een verhaal te schrijven ?

— Ja, daar mag u op rekenen !

Met die belofte ben ik opgetogen uit het huize De Kempen naar Brussel vertrokken. Ik had eindelijk met de schrijver van mijn lievelingsboeken kennis gemaakt en ik zou hem ook aan al de trouwe lezers van ons blad kunnen voorstellen...

Johan de BRABANDER.

Ken je ANTOON COOLEN ?

ANTOON COOLEN is sinds lange jaren de Hollandse schrijver die ik het liefst lees. Toen ik « Kinderen van Ons Volk » van deze Kempische auteur in handen gekregen had, heb ik achtereenvolgens al de werken van deze dichter uit de Peel gelezen, want zijn vlotte en volkse stijl en zijn diepmenselijke verhalen boeiden me buitengewoon. Coolen kreeg in mijn boekenkastje dat ik met planken van Sunlight- en Vigorbakken aaneengetimmerd had een ereplaats naast mijn andere geliefde schrijvers : Felix Timmermans, Ernest Claes, Stijn Streuvels, Ernest Van der Hallen en Anton Van de Velde.

En hiermee weten jullie meteen waarom ik sinds lang ook met het plan rondliep om eens naar Waasre in Noord-Brabant te rijden om er met de schrijver persoonlijk kennis te maken. Vóór een paar weken ben ik er eindelijk geraakt, en ik wil niet nalaten jullie Antoon Coolen voor te stellen zoals ik hem tijdens ons aangenaam onderhoud heb leren kennen.

« HUIZE DE KEMPEN ».

Het landhuis van Antoon Collen ligt verscholen achter dennenbomen langs een Kempische zandbaan. Wanneer de heer des huizes u in zijn rijk binnenleidt, dan valt dadelijk de goede smaak op waarmee hij zijn sober, keurig en gezellig verblijf wist in te richten.

Na een vriendelijke verwelkoming en een kennismaking met de gastvrouw wordt men er, zoals in alle burgerswoningen boven de Moerdijk, op een kopje thee met suiker, melk en een koekje onthaald. Ondertussen verneem ik dat Antoon Coolen drie jongens heeft, die naar onze grote Vlaamse schrijvers Guido, Stijn en Felix genoemd werden.

COOLEN SCHRIJFT SPROOKJES.

Nadat mijn gastheer een laatste drukproef verbeterd heeft van een nieuw sprookjesboek dat binnenkort van de pers komt, ontwikkelt er zich een gemoedelijk gesprek waarin ik mijn gastheer als een fijngevoelig mens leer kennen.

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

(Wordt voortgezet.)

VAN ALEX DE ONVERSAAGDE TOT DE GOUDEN SFINX

ALEX VINDT ZIJN VADERLAND

NA vele avonturen en wederwaardigheden komt Alex eindelijk in het land, dat hij steeds als zijn vaderland beschouwd heeft en hoopt er geluk en vrede te vinden. Het is helaas niet zo ! De eerste Galliërs die hij ontmoet bekijken hem wantrouwig en misprijzend; ze aanzien hem voor een verrader en een spion. Zijn Romeinse klederen boezemen reeds wantrouwen in en de Gallische boeren, die reeds sedert jaren een verwoede strijd voeren tegen de machtige legioenen van Rome, steken het niet onder stoelen of banken.

Tegen wil en dank moet Alex zijn warme mantel ruilen voor een broek en een kapmantel zoals zijn landgenoten dragen om niet meer op te vallen. In ieder dorp wordt Alex met dezelfde vragen overstelpt :

— Vanwaar kom je ?
— Wie ben je ?
— Tot welke stam behoor je ?
— Wie is je hoofdman ? enz...

Natuurlijk kan Alex al deze inlichtingen onmogelijk geven en als hij het onwaarschijnlijk verhaal van zijn avonturen in de vreemde doet, houdt men hem voor een pocher en een leugenaar.

De maanden gaan voorbij en 't wintert fel in Gallië. Uitgeput en half dood van koude en honger wordt Alex eindelijk door een vriendelijk boerengezin opgenomen. Hier vertelt Alex zijn geschiedenis.

— Lang geleden hebben we hier over de hoofdman Astorix en zijn jonge zoon horen spreken. De Romeinen hebben hen beiden meegenomen en de stam van deze ongelukkige Astorix 'woont vele dagen Noordwaarts van hier.

Dit nieuws verheugt Alex uitermate en zodra hij van z'n vermoeienis hersteld is, besluit hij de zijnen te gaan opzoeken. Zijn brave gastheer drukt hem echter op het hart heel voorzichtig te zijn :

— Pas op, want ik heb gehoord dat de mannen van je stam wreed en jaloers zijn en niemand ontzien. Indien je aanspraak maakt op de rechten en het erfgoed van Astorix, zal het je slecht vergaan...

Alex was echter niet van zijn voornemen af te brengen en op een mooie wintermorgen wuift hij de vriendelijke boeren vaarwel toe en rijdt in de richting van het dichte, woeste woud.

Zal Alex zijn stam ooit weervinden ? Zullen z'n vijanden hem doden of wordt hij onderweg verscheurd door de wilde dieren die de Gallische wouden onveilig maken ? Al deze raadsels zullen spoedig opgelost worden.

CESAR ONTMOET EEN TEGENSTANDER DIE HEM WAARDIG IS

Wat deden de Romeinen gedurende die tijd ? Met een snelheid, die heel de gekende wereld met verstomming sloeg, rukten de Romeinse legioenen door Gallië en onderwierpen alle rebellen. Een Gallische hoofdman maakte het de Romeinen echter zuur ! Zijn krijgsvolk viel de achterhoede der Romeinen steeds opnieuw aan, maakte zich meester van hun legertros, stak de oogst in brand en kende geen rust. De hoofdman van deze onversaagde Galliërs was Vercingetorix.

Wat was het eigenlijk voor een man ? De ene zegt een tyran, de andere vertelt, dat hij een goed en wijs vorst was. Wat er ook van zij, het is een feit dat Vercingetorix een veldheer van formaat was en dat hij door de meeste stammen van Gallië ook als dusdanig werd erkend. Onder zijn impuls brak er werkelijk een algemene strijd tegen de Romeinen los. Om onbegrijpelijke redenen weigerde Vercingetorix echter steeds met zijn vijand een beslissend gevecht aan te gaan en Cesar wist handig profijt te halen uit de zwakheid van z'n tegenstander. Inplaats van de omsingeling der Romeinen te breken, trokken ze zich terug in de versterkte stad Alesia. Vercingetorix was moedig en aanvaardde de hem opgedrongen strijd.

Welke houding zal Alex in dit conflict aannemen ? Zal hij aan de zijde van Cesar strijden of zal hij partij kiezen voor Vercingetorix ?

WAAR BLIJFT ARBACES INTUSSEN ?

Terwijl al deze belangrijke gebeurtenissen zich in Gallië afspelen, vaart Arbaces heel rustig naar Egypte waar hem een geheime opdracht wacht... Zal de strijd, die sedert lang tussen Cesar en Pompejus gaande is, op Afrikaans grondgebied uitgevochten worden ? Zal Arbaces zijn heimelijke intriges en moordadige plannen kunnen uitwerken zonder eens voor goed zijn meester te vinden ? Zal hij misschien Alex nog ooit op zijn weg ontmoeten ? De sluier welke over al deze geheimzinnige vragen ligt, zal spoedig gelicht worden in het spannende verhaal van « De Gouden Sfinx ».

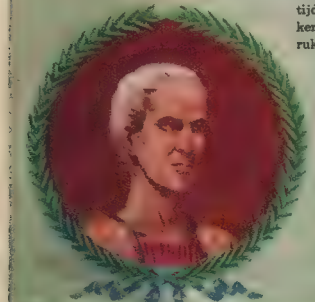

Het KORAALEILAND

door R. M. Ballantyne

Ralph, Jack en Peter weten welk ongelukkig lot de jonge Avatea wacht en zij besluiten haar te helpen...

GEDURENDE DE VOLGENDE DAG ZETTEN ONZE VRIENDEN HUN REIS VERDER

1. — Onze vrienden roeien uren aan een stuk. Avatea is zo vermoeid dat ze inslaapt.

2. — Maar de tijd verloopt en nog steeds is er geen kust te zien.

3. — Opeens slaakt Peter een kreet. Ginds ver waar de zon in 't water zinkt, komt er een kano af waarin goed gewapende inboorlingen hebben plaats genomen.

4. — Onze vrienden weten op voorhand dat ze verloren zijn. Toch laten ze de moed niet zinken. Als de kano nog enkele meters van hen af is richten ze zich op en omklemmen de roeispanen.

(Wordt voortgezet.)

JAN BART

De nest van Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

Met Spanje willen ze het wel beproeven, maar de Staat moet hen de schepen leveren. Ten einde zijn uitgaven te verminderen, ziet het staatsbeheer zich verplicht die schepen af te staan. En zo wordt Jan Bart, de marineofficier, kapitein op handelsvaart. Met schip en manschap wordt hij verhuurd aan het vennootschap Virnot van Rijsel. Op 5 Mei 1680, zeilt hij met het fregat « Sorcière », de haven uit, op weg naar Spanje. Zijn ruim steekt vol balen koopwaar die hij rullen zal tegen wol en drie duizend klinkende goudstukken. Op de terugreis neemt hij nog een vracht zout, als ballast, mede. Een doodgewone reis van ruim drie maanden, want hij is te Duinkerke, op 24 Oogst, terug.

Heeft Nicole de aanwezigheid van haar man moeten missen, terwijl de koning, in Juli, Duinkerke bezocht, Jan daarentegen heeft op de terugroute, zijn eerste Turkse zeerover van Salé ontmoet. Op drie mijlen van de Kaap Finistère, lag hij op anker, om voordelige wind af te wachten, die hem in de Golf van Gascogne zou brengen. Doemt daar, in 't klaren van een morgen, geen Afrikaanse zeerover met zijn galei van vier en twintig kanonnen op, die langs hem heen kruist en op zeker ogenblik, hem door de zeetoeter, tot overgawe, oproept ? In 't Vlaamse dan nog ! « Strijkt voor Algiers ! » galmt het verschillende malen Jan, in de oren.

De vlag strijken ! Dat heeft hij nog nooit gedaan en die taalverwanten godsdienstrenegaat zal hij eens leren wat het beduiden wil : Jan Bart aanmanen, de vlag te strijken. Al is die zogezegde Turk nog dubbel sterk in manschap en geschut. In koortsachtige haast wordt het anker binnen boord gehaald, worden de zeilen gehesen en wanneer de Algeriaan, voor de derde maal,. voorbijstreeft en zijn bevel uitgalmt, krijgt hij een volle lading schroot over dek. Hij vindt het geraadzaam de steven te wenden en uit het gezicht te verdwijnen, vooraleer Jan de jacht kan inzetten. Lafaards en geloofsverzakers, al koeke een deeg, bromt Jan.

Echte of valse Turken, ware of vermomde Muzuilmannen, vrijwillige of gedwongen renegaten, Barbaren, Algerianen, Saletijnen, zij allen wisten op voordelige wijze munt te slaan uit de veten, die de vorsten van Europa steeds in de oorlog wikkelden. Terwijl gelovige mensen, elkander, te land en op zee bespronken, werden die zeerovers zowel door kristelijke makelaars als schurftige Joden van wapenen en munitie voorzien. In vredestijd werden ze door de politieke en handelstweespalten der Europeanen in hun eigen bedrijf beschermd.

Na de vrede van Nijmegen, besloot de Franse vorst, hen eens voor goed op de kneukels te slaan. Tegen de sultan van Salé werd een echte kruistocht ingezet. Deze zou het werkelijk niet gestoelen hebben. Zijn schepen schuimden de Middellandse Zee kaal, waagden zich ver op de

De koning van Frankrijk wil gedaan maken met de Algeriaanse piraten die de Zuidelijke zeeen onveilig maken. De Duinkerkse redery zal verzoeken omtrent de te nemen maatregelen.

kruiswegen van de Atlantische Oceaan, kwamen koopvaardij- en lichte oorlogschepen op de Franse kusten aantasten en vielen zelfs de handelsschepen in het Kanaal en de Noordzee aan. Wanneer de Duinkerkse redera vernemen, dat een heel eskader uitgezonden is om de Saletijnen achterna te zitten, steken ze de koppen bijeen om middelen te beramen die toelaten zullen ook profijt uit die nieuw geschapen toestand te trekken. En reder Omaer is gauwelijk klaar met een voorstel, dat in de zeemiddens opzien baart. Hij wil handel drijven in Saletijnse krijgsgevangenen. Waarom niet ? De Sultan van Salé dreef wel handel in kristen slaven. En voor zijn galeien heeft de koning toch goede roeiers nodig. Turken en Algerianen waren voor dit slavenbaantje best geschikt. Hij stelt slechts een paar voorwaarden. Bart moet kapitein van zijn expeditie zijn en voor ieder krijgsgevangene : Turk, Saletijn, Algeriaan of Muzelman, die na onderzoek, bekwaam wordt gekeurd om galeiroeier te spelen, zal de koning hem drie honderd pond betalen.

In de zeemiddens is men er van overtuigd, dat het voorstel van Omaer andere inzichten verdoken houdt. Men vermoedt dat de jacht op de Turken, de smokkel met Spanje moet in de hand werken, maar Omaer krijgt ten slotte zijn zin, en Jan Bart wordt bevelhebber over een smaldeel lichte fregatschepen, dat enkele maanden na zijn terugkomst, Duinkerke verlaat, om Saletijnse zeerovers te gaan vrijbuiten.

Hij zeilt uit met een bemanning die geen waarborgen biedt. Een rommelzootje van weggelopen matrozen, van vaandelvluchtige huurlingen, van nietsdoeners en boeven die de gevaren op zee, boven de ruige, harde planken van een koude gevangeniscel verkiezen. Met dit uitschot zal niets goeds aan te vangen zijn ! Maar Omaer is meester over de aanmonstering, want Jan zelf, werd door de koning aan Omaer verhuurd !

Langsheen de Portugese kust, ter hoogte van Lissabon, krijgt Jan, onverhoeds, twee Saletijnse barken in 't zicht. Mooie schepen en wel bewapend. Jan treft schikkingen om de beide zeerovers met schip en huid, in handen te krijgen. Maar zijn broeder, die het bevel voert over het fregat, dat het dichtst bij de rovers zeilt, blijft halsstarrig weigeren de boten te enteren. Jan schiet hem loos poeder over 't dek om hem te verwittigen dat het gemeend is. Maar broeder Jaak speelt doveman en zeilt door. Jan zelf zet nu de jacht in. De Saletijnen laten zich op de kust stranden, waar ze door de Portugezen gevangen genomen worden.

Een paar dagen worden besteed aan palabers en onderhandelingen. De Portugezen willen de gevangenen niet lossen. Jan eist ze op. Door vergelijk wordt de zaak effen verklaard. De officieren blijven aan de Portugezen. Jan krijgt de bemanning : honderd en vijftig Moren, benevens acht en dertig kristen slaven die als dwangroeiers dienst deden. Een magere buit, denkt Jan, als hij Lissabon binnenzeilt, waar zijn broer Jaak één dag vroeger, reeds aanlegde en een gedeelte van zijn manschappen in de ijzers sloeg, omdat zij tegen het enterbevel in opstand kwamen. Om Turken te vangen moet men geen halve Turken, noch boeven uitsturen !

Turken en kristen slaven worden naar Marseille overgebracht, waar de ene uitgeleverd en de andere bevrijd worden. Onder de kristen slaven zijn verschillende stamgenoten. Hij neemt ze terug aan boord, verneemt intussen dat een wapenbestand met Salé werd gesloten, vangt de terugreis aan en loopt op 14 Oktober, Duinkerke binnen. In hun slavenpak en vergezeld van kapitein Jan, gaan de bevrijde kristenen, in de kerk der Trinitarissen, O.L.V. van Bijstand dank zeggen om hun verlossing. Hebben de Turken hem geen schatten opgebracht, ze hebben hem toch 'n werk van barmhartigheid doen vervullen.

Omaer wil opnieuw het zaakje wagen, ditmaal tegen de Algeriaanse zeerovers, maar Jan geeft er thans beslist de brui aan. Turkenvlees is voor hem moeilijk te verteren spijs en Omaer kan zelf zijn Turken halen !

Jan heeft trouwens zijn tijd voor andere zaken nodig. De moeder van zijn vrouw is gestorven en Baas Gouthiere zal het mooie huis op de Groenplaats verkopen. Dat niet, meent Jan. Als vader Gouthiere zich tevreden wil stellen met het huis in de Oostpoortstraat, dan zouden Jan en Nicole naar de Groenplaats verhuizen. Nicole wenst niet beter.

(Wordt voortgezet.)

— Luister, vrienden, zei Omaer, ik moet jullie een voorstel doen..

LECLERC

DE LEGENDARISCHE OFFICIER

Tekeningen van Le Rallic - Tekst van Roger Lauge

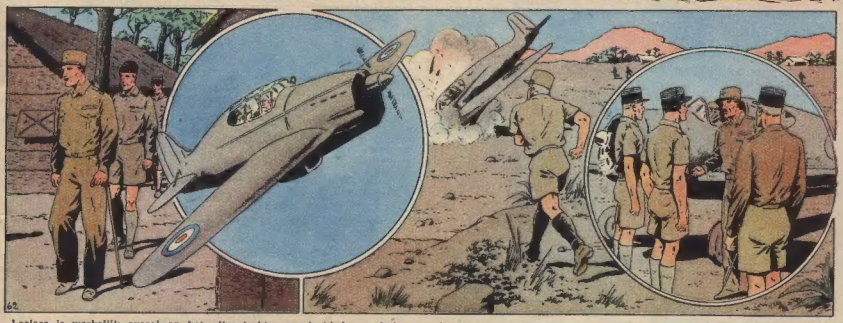

Leclerc is werkelijk overal op het uitgestrekte grondgebied van Indochina; zijn licht vliegtuig cirkelt boven alle stellingen. Zijn officieren, die weten dat het kleine toestel niet bestand is tegen de afstanden welke Leclerc er mee aflegt, vrezen voortdurend voor zijn leven. Op zekere dag valt het toestel ook neer, maar Leclerc is ongedeerd. Hij laat zich naar het vliegveld brengen, beveelt een ander toestel klaar te maken en vertrekt lachend opnieuw.

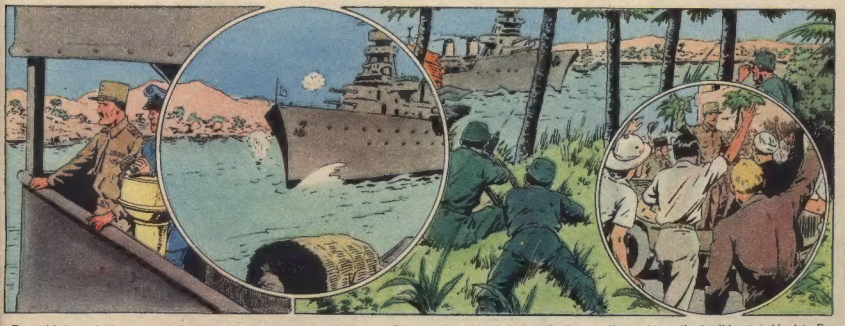

Een tijd later leidt generaal Leclerc de ontscheping te Haiphong. De Chinezen houden zich koest en de schepen kunnen langzaam binnenlopen. Opeens worden echter alle vuurmonden geopend... De Fransen zijn in een valstrik gelopen. Leclerc verliest echter zijn koelbloedigheid niet. Een week later wordt hij triomfantelijk te Hanoi ontvangen !

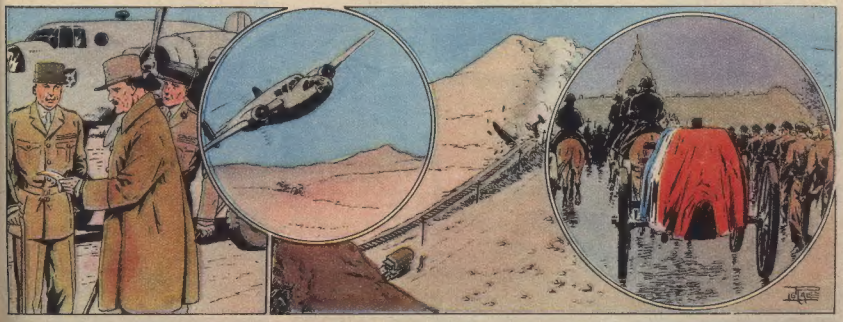

Leclerc is vier en veertig jaar en generaal van het Franse leger. Op 28 November 1946 's morgens, stijgt hij met enkele officieren van zijn hoofdkwartier te Oran op... om nooit ter bestemming te komen. Het vliegtuig stortte neer en generaal Leclerc, die zo dikwijls de dood getrotseerd had, is niet meer. Philippe Leclerc de Hautecloque werd op een koude Decemberdag in de « Dôme des Invalides », te Parijs, bijgezet. Met hem verloor Frankrijk een groot soldaat.

EINDE.

In het pension

"Au GRAND BALCON"

Jullie weten wel, beste vrienden, dat ik niet de gewoonte heb films uitvoerig te bespreken of aan te prijzen. Voor éénmaal wijk ik van deze regel af. Ik zag de film « Au grand Balcon » en kan niet nalaten jullie aan te zetten deze rolprent te gaan kijken.

Het is de geschiedenis van het begin van de Franse burgerluchtvaart. De piloten uit deze periode zijn beroemd geworden en jullie hebben hun namen misschien al wel eens gehoord : Mermoz, Guillaumet en Saint Exupéry.

De grote dag voor Fabien : hij stijgt op voor Zuid-Amerika.

Een toestel is vermist in de Pyreneën.

Carbot en Fabien ontmoeten elkaar op het vliegveld.

« En ik zeg je, dat de lijn... »

Wij zijn in het jaar 1920. Op een vliegveld nabij Toulouse wachten enkele vliegtuigen op het startschot. Maar welke vliegtuigen! Bakken uit hout en zeildoek welke afgekocht werden van het leger en waarop men nooit kan betrouwen. Met deze « vliegende doodskisten » zal men de post van Frankrijk regelmatig over de Pyreneën naar Alicante brengen.

Gilbert Carbot is de leider en 'de ziel van de lijn. Zijn oproepen aan de jeugd werden beantwoord door een groep wilskrachtige, moedige en op avonturen beluste kerels waarbij zich ook Jean Fabien, een jonge oorlogsheld, bevond.

Ze komen naar Toulouse en installeren zich in een oud pension waar, tot dan toe, slechts kalme renteniers en ouderwetse gepensionneerde ambtenaars kwamen. Ze vluchten zodra de vrolijke, levenslustige piloten bezit nemen van het huis.

Dan begint het groot avontuur, dat zich iedere dag herhaalt. Gilbert Carbot is hard en eist strikte gehoorzaamheid. Onder zijn koud en onbewogen gezicht schuilt er een goed hart, maar dit toont hij nooit. Zijn doel, al zijn wensen en dromen zijn bevat in dit éne : het in stand houden van de luchtlijn en haar uitbreiding tot Afrika en misschien wel tot Zuid-Amerika.

Maar de dood loert op de vliegtuigen en de piloten... Daar zijn de bergen, de orkanen en de mist en de rijen der dapperen worden gedund.

De motor van die eerste vliegtuigen was zwak, er was geen radio die de piloot met de grond en de veilige haven verbond en om zich doorheen een storm te worstelen en te richten hadden ze slechts een kompas!

Ieder defekt betekende een ramp en zeer dikwijls de dood.

Hoe is 't mogelijk dat Carbot zoveel jonge levens kan slachtofferen voor een paar brieven? Er komt opstand. De piloten willen niet meer zoveel wagen en inzetten. Carbot geeft hen het gepaste antwoord : te midden van de storm stijgt hij zelf op en brengt de post behouden ter bestemming. Hij wil hiermee tonen, dat men niets kan verwezenlijken zonder alles in te zetten en dat iedereen zijn tol betaalt.

Op zekere dag wordt de beste piloot, Fabien, vermist. Carbot bemint hem als een zoon en is erg ongerust. Fabien moest een noodlanding maken in de woeste Pyreneën, marsjeert drie dagen doorheen ijs en sneeuw en kan dan meer dood dan levend opgepikt worden.

Stilaan worden dromen werkelijkheid en de lijn wordt over Spaans grondgebied tot in Afrika verlengd. Dakar is de bestemmingshaven. Met hun oude *Breguet 14* doen de piloten het onmogelijke. Ze trotseren de zandstormen en kampen tegen de onbetrouwbare Moren. Velen keren van een tocht niet meer terug, doch hun offer is niet tevergeefs, want de lijn breidt zich steeds uit.

Het is Fabien, die intussen als chef reeds een zeer belangrijke taak op zich had genomen, die het eerst de lange en gevaarlijke vlucht naar Zuid-Amerika onderneemt. Als hij opstijgt cristalliseert zich alle hoop, alle toewijding en genegenheid van de eenzame Carbot in een haast onmerkbare glimlach. Fabien zal gelukken; hij weet, hij wil het...

Waar de toestellen gevonden om « Au Grand Balcon » te draaien ?

Deze rolprent maken was een excellent idee, doch waar die oude vliegtuigen gehaald ? De regisseur plaatste aankondigingen in alle dagbladen en ging op speurtocht bij de verschillende aeroclubs, doch tevergeefs. Toen men het reeds opgaf, berichte het luchtvaartmuseum dat er aldaar een *Breguet 14* ter beschikking was. Dat was het *enige* toestel, dat het moeilijk begin der burgerlijke luchtvaart overleefd had.

De kisten van 1920 komen uit het museum.

uit de vier WINDSTREKEN

1. ER IS NIETS NIEUWS ONDER DE ZON !
2. KONGOLEZEN SPREKEN NEDERLANDS !
3. OPA GAAT VLIEGEN
4. INVALIDEEN RIJDEN PER AUTO !
5. DAT IS DIPLOMATIE !
6. VAN WAAR KOMT DE KAUWGOM ?
7. GENUMMERDE WALVISSEN
8. EEN ZONDERLINGE VRAAG

1. IS ER WEL IETS NIEUWS ONDER DE ZON ?

Wij beschouwen multiplex als een uitvinding van de XXe eeuw. Het heeft 5 of meer lagen, elk van tot 4 mm. dikte; de draadrichting van het fineer wordt afwisselend langs en dwars genomen. In de Egyptische pyramide van Sakkara vond men een doodskist die 4700 jaar oud is en gemaakt werd uit multiplex van 6 lagen van elk 4 mm. dikte !

In het 1900 jaar oude graf van Hamaka vond men onlangs een houten kistje ingelegd met ebbenhout. Thans kan men bij de meeste juweliers fijne doosjes kopen ingelegd met ebbenhout. Oud-Egyptische teksten geven in hiëroglyphenschrift de houtzager de volgende raadgevingen : « Wees voorzichtig met je vingers. » — « Deze zaag is heel, neem een andere ! » Jullie hebben al wel eens in een moderne houtzagerij geweest en weten dat die bordjes er thans ook nog hangen !

2. EEN KONGOLEES SPREEKT A.B.N. !

« Mijne Heren », zo begon de Kongolese afgevaardigde zijn toespraak tot de Vlaamse syndicalisten en werd dadelijk op een daverend applaus onthaald. Dhr. Masa zette dan de groei van het syndicalisme in Kongo uiteen in een vloeiend, sierlijk Nederlands dat velen hem mogen benijden.

Wij knipten dit berichtje uit de krant omdat wij niet konden nalaten dit opmerkenswaardig feit aan onze lezers mee te delen.

3. GROOTVADER KRIJGT DE LUCHTDOOP

Een 75-jarig inwoner van Apeldoorn stapte onlangs voor het eerst van zijn leven in een vliegtuig en maakte met de K.L.M. een rondvlucht boven Amsterdam. Na de landing op Schiphol stond grootvader in het middelpunt der

belangstelling. « Of de vlucht hem angstig gemaakt had » vroeg iemand. « Angstig, niet, antwoordde hij, maar wel vermoeid, want ik heb het eerlijk gezegd niet aangedurfd om met mijn volle gewicht op de stoel te gaan zitten ! »

4. AUTOS VOOR INVALIDEN

Een auto-technicus, André Major, zwaar oorlogsinsvalide van de oorlog 1914-1918, heeft een apparaat uitgevonden, dat geen ingrijpende veranderingen in de constructie van een auto met zich brengt, en waardoor deze door iemand die zijn benen niet kan gebruiken, op normale wijze bestuurd kan worden. Aan het stuur is nl. een apparaat bevestigd dat het bevel, anders door de benen uitgevoerd, overneemt.

Bij de Renault worden drie wagens tentoongesteld speciaal voor mensen die alleen het rechterbeen, of alleen het linkerbeen of beide benen missen. Deze productie is van belasting vrijgesteld en daarom worden deze wagens zonder prijsverhoging op de markt gebracht.

5. EEN ECHTE DIPLOMAAT

De Amerikaanse ambassadeur in Chili, Claude Bowers, kreeg ter gelegenheid van de tiende verjaardag van zijn ambtsaanvaarding de hoogste Chileense onderscheiding. Terwijl hem deze onderscheiding op de borst werd gespeld begon de militaire muziekkapel geestdriftig het volkslied te spelen van de ambassadeur, jawel : ...God Save the King ! De Amerikaanse ambassadeur bleek achter een bekwaam diplomaat. Hij knipperde niet eens met z'n ogen !

6. VANWAAR KOMT DE KAUWGOM ?

Van Amerika natuurlijk ! Ja, de Amerikanen hebben hier die weinig appetijtelijke gewoonte ingevoerd. Het is sedertdien dat vele meisjes en jongens urenlang lopen te kauwen en te herkauwen als een rund op de wei. Kauwgom is onschadelijk en wordt vervaardigd met plantensappen net als rubber. Het wordt natuurlijk vermengd met suiker en aromatische bestanddelen zoals pepermunt, fruitsappen, enz. Deze lossen op in het speeksel; de eigenlijke « chewing-gum » laat niet op en daarom raak je dit ding ook niet kwijt. De Amerikanen beweren dat chewing-gum de tanden rein houdt en dat is misschien wel waar, maar ik ben van mening dat er hiervoor ook nog tandborstels zijn en er dus geen reden is om zo koe-achtig langs de straat te lopen !

7. GENUMMERDE WALVISSEN

Daar men over het leven en de trek der walvissen nog niet veel weet, heeft men het plan opgevat hen met nummers te merken om aldus de bewegingen van deze dieren beter te kunnen nagaan. Dit initiatief is eigenlijk niet nieuw, want voor vijftien jaar werden in het Zuidpoolgebied, door het Engelse onderzoekingsvaartuig William Scoresby, verschillende pijltjes afgeschoten op zwemmende walvissen. Deze pijltjes zijn 30 cm. lang en hebben aan het ene uiteinde een kleine patroon en aan het ander uiteinde een loden punt. Inwendig is de metalen pijl hol en er is een verzoek ingeslagen luidend : « Wil dit terugbezorgen aan het onderzoekscomité te Londen » verder nog een paar nummers. Wie zulk een pijl terugbezorgt krijgt een beloning van een pond sterling. Het afschieten van de pijl geschiedt met een soort geweer en in 1938 waren er 3.000 walvissen gemerkt. 2 à 3 t.h. van de pijlen kwamen in Londen terug. Ze waren bij het afspekken van de walvissen gevonden. Vindt men zulke pijl in een walvis, dan wordt dadelijk de datum en de plaats van de vangst genoteerd; de datum en plaats van het afschieten der pijl is evenceens gekend en zo krijgt men langzamerhand enig idee van de verplaatsingen van de walvisfamilie.

8. EEN ZONDERLINGE VRAAG

— Zeg eens, Anne-Mieke, ken jij de betekenis van het woord « verrassing » ?

Hm... Ik... Dat is een raadseltje...

— Niks van, het is zo klaar als pompwater ! Een verrassing is een ding dat verrast, zoals onze gewezen minister van Acker het zou zeggen. Maar, er zijn verrassingen en verrassingen ! Sommige zijn beerlijk, zo bv. de verrassing die alle Kuifjesvrienden wacht, die hun spaarpot uitgeschud hebben voor de Kerstboom van Kuifje !

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : VERBODEN JACHT

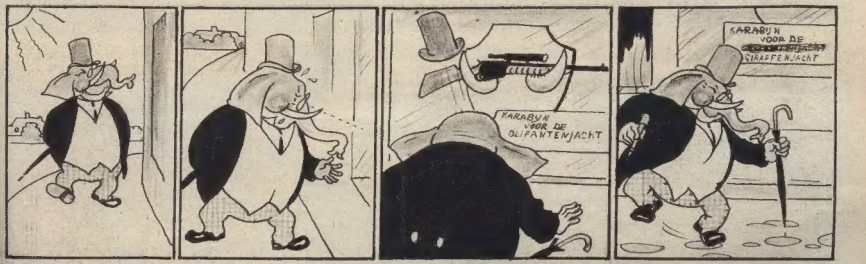

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

Als represaillemaatregel heeft Zwarte Bison een kamp van trappers overvallen. De Roodhuiden overwinnen gemakkelijk, doch Corentin wordt door een der avonturiers meegesleurd...

TEKSTEN TEKENINGEN van Paul CUVELIER

Wakita volgt onmiddellijk het spoor der vluchtelingen...

Op enkele meters vandaan bijt Corentin in de schouder van het paard waarop hij ligt...

...zodat het van pijn opspringt en zijn ruiters afgooit...

Als Wakita hen weinige minuten nadien vindt, zijn ze nog bewusteloos...

Ze springt op de grond en ontwapent kapitein Jack.

Als deze weer bijkomt, ziet hij twee revolvers die dreigend op hem gericht zijn.

Hij zet een gezicht op alsof hij de strijd staakt en zich verloren voelt, doch dan...

... Springt hij snel als de bliksem op Wakita en ontneemt haar de revolvers.

Maar Corentin is intussen ook op zijn positieven gekomen en ziet het...

Hij wipt tussen de benen van Jack en worstelt met hem op leven of dood.

Wakita grijpt een revolver en slaat Jack hard op het hoofd.

Een ogenblik later zit Corentin op het paard van Zwarte Bison, dat Wakita geroepen heeft, en samen brengen ze Jack naar het kamp...

(Wordt voortgezet.)